

Ein uppliving

FYRI LÍVIÐ

– FLEIRI FÓLK HUGSAÐU SÍTT, TÁ EG FORTALDI, AT EG SKULDI SÚKKLA TIL PARÍS, OG EG MÁ VIÐGANGA, AT TAÐ HAVA VERIÐ LØTUR, HAR EG SJÁLVUR HAVI IFAST, UM EG FÓR AT KLÁRA TAÐ. NÚ ERI EG VÍSUR Í, AT EG KLÁRI TÚRIN, OG AT EG FARI AT FÁA EINA UPPLIVING FYRI LÍVIÐ. TAÐ SIGUR NIELS MORTENSEN, SUM ER EIN AV TEIMUM 35 SÚKKLARUNUM Á TEAM RYNKEBY FØROYAR LIÐNUM

TEAM RYNKEBY

Rannvá G. Fossaberg

rannva@sosialurin.fo

Umleið 1200 kilometrar á súkklu úr Føroyum til París. Soleiðis fara dagarnir fram til fríggjadagin 11. juli at síggja út hjá 47 ára gamla Niels Mortensen og 34 øðrum súkkclarum, sum mannað føroyska Team Rynkeby liðið. Hósdagin byrjaði tann sjei daga langa ferðin, sum súkkclararnir hava vant fram ímóti í meir enn hálv ár.

– Eg gleði meg til at standa í París og vita, at vit hava verið við til at hjálpa krabbameinsraktum børnum og teirra nærmastu. Persónliga verður tað eisini onkursvegna ein kensla av, at eg havi gjørt eitt lítið bragd, tí bæði venjingin upp til túrin og túrurin sjálvur er ikki bara bara, sigur Niels Mortensen.

Í sveittabroti til Kaldbak

Longu áðrenn tað varð greitt, at eitt føroyskt súkkclulið skuldi luttaka í Team Rynkeby áttakinum, hevði Niels Mortensen gjørt av, at hann vildi súkkla til París og samstundis stuðla børnum við krabbameini.

– Í roynd og veru hevði eg meldað meg til at súkkla við einum danskum Team Rynkeby liði, men tá eitt føroyskt so bleiv stovnað, valdi eg alt fyri eitt at melda til har. Eg luttaki fyrst og fremst fyri at kunna vera við til at savna pengar inn til hesi sjúku børnini, foreldur teirra og systkini. Harnæst er hetta eisini gott fyri meg, tí eg havi jú vant rættiliga nógv seinastu mánaðirnar og havi merkt, hvussu stóra ávirkan røsla hevur á meg og mín gerandisdag, sigur Niels Mortensen, sum hóast ikki heilt ókendur við venjing minnst aftur á fyrstu súkklutúrarnar sum ógvuliga strævnar.

– Tá eg fór fyrsta túrin við gulu súkkcluni til Kaldbak, var hjartað nærmast uppi í hálsinum, og pulsarin var alt ov høgur. Tá hugsaði eg við mær sjálvum, um eg nakrantíð fór at megna at gjøgnumføra allar venjingarnar, sum skuldu til, og ikki minst um eg yvir-

høvur fór at klára túrin til París, fortelur Niels Mortensen og heldur fram:

– Men jú fleiri túrar, eg gjörði, minni blivu steðgirnir á hvørjum túri, og eg føldi rættiliga skjótt, at tað gekk rætta vegin við konditiónini. Tá eg so kundi súkkla um til dømis Eiðisskarð uttan at halda nakran steðg, tá tordi eg at hugsa, at hetta her skal eg nokk fara at klára, sigur Niels Mortensen.

Kroniskt ringa samvitsku

Niels Mortensen dylir ikki fyri, at tað mangan hevur verið torført at finna tíð til súkklutúrarnir, av tí at hann rættiliga ofta er uttanlands í arbeidssørindum.

– Arbeðið fyllir nógv, eg eri nógv uttanlands og eri lítið heima. Afturat hesum havi eg so skula funnið nógv tímar hvørja viku til súkklingina, og tað hevur verið ein kabal, ið ikki altíð hevur verið heilt lætt at fáa at ganga upp, sigur Niels Mortensen og vísir á, at tað ikki hevði verið gjørligt hjá sær at luttikið í hesi verkætlanini uttan tann góða stuðulin frá baklandinum.

– Onkursvegna hevur mann gingið við kroniskari ringari samvitsku. Tað er sum at ganga í skúla og ikki gera lektiir. Hetta her við at mann kann altíð súkkla meir hevur nokk verið tað tyngsta fyri meg, greiðir Niels Mortensen frá, sum seinasta hálvanannað mánaðin hevur vant rættiliga miðvíst við súkklingini.

– Eg havi als ikki verið uttanlands í eini seks vikur, tí eg havi hugsavnað meg hundrað prosent um at kunna súkkla teir túrarnir, sum eg haldi eru neyðugir fyri at klára ferðina til París, sigur Niels Mortensen.

Beint áðrenn føroyska liðið fór avstað hósdagin vísti kilometurvísarin á súkkcluni hjá Niels, at hann hevur lagt okkurt um 4300 kilometrar aftur um brekku seinastu mánaðirnar. Og tað er hann væl nøgdur við.

– Tey siga, at súkkclararnir skulu helst hava súkklað 2000 kilometrar, áðrenn sjálvan túrin til París, so í so máta stendur væl til hjá mær. Sum heild haldi eg, at alt tað føroyska liðið hevur verið iðið, og tey flestu hava súkklað væl oman fyri hasar 2000 kilometrar, sigur Niels Mortensen.

Størri yvirskot

Hóast tað serliga at byrja við var strævið at skula út at súkkla á føroysku vegunum í øllum veðri, heldur Niels Mortensen, at súkklingin nærmast er blivin ein vani fyri seg nú. Ein góður vani, hann ætlar sær at halda fram við, tá túrurin til París er komin at enda.

– Eg havi í nøkur ár iðkað fitness eini tvær ferðir um vikuna, men nú havi eg súkklað fleiri ferðir um vikuna. Tað, at eg havi vitað, at eg skuldi

súkkla til París, hevur tvungið meg at vant, og harvið haldi eg, at eg líka-sum havi vant meg við at venja fleiri ferðir um vikuna. Vónandi er venjingin blivin ein nattúrligur partur av gerandisdegnum, men nú fáa vit at síggja, hvussu tað verður, tá eg komi heim aftur, sigur Niels Mortensen, flennir og leggur afturat:

– Hígartil eri eg lætnaður 12 kilo, og eg kundi hugsað mær at fingið fleiri kilo av, men eg veit ikki, mann hevur tað ov gott, sigur Niels Mortensen, sum ikki hevur gjørt stórvegis broytingar í kostvanunum, síðani hann fór at venja við Team Rynkeby Føroyar.

– Eg havi als ikki hugsað um matin, og spyr tú konuna, so havi eg ongantíð etið so nógv sum akkurát nú. Eg kundi hugsað mær, at eg át eitt sindur minni, so eg var lætnaður enn meir, men eg havi simplilthen ikki tímað at sett hart inn við kostinum. Fyri meg snýr henda verkætlanin seg um at savna pengar inn, at mann er sosialur, og ikki minst

skal tað vera eitt sindur stuttligt, greiðir Niels Mortensen frá.

At súkklingin hevur havt eina positiva ávirkan á seg, er Niels Mortensen als ikki í iva um.

– Eg føli meg nógv betur fyri sum heild. Gangi trappur uttan trupulleikar, og pulsarin fer sjáldan upp, uttan so eg súkkli. Tað skal nógv meira til, áðrenn eg fari at sveitta og kenni meg troyttan. Eisini í arbeidslívinum merki eg, at eg havi nógv meira orku og størri yvirskot í gerandisdegnum, sigur Niels Mortensen.

Glaður fyri upplivingina

Gongur súkklutúrurin hjá føroyska ferðalagnum úr Føroyum til París sum ætlað, kunnu teir 35 súkkclararnir vænta at standa í franska høvuðsstaðnum fríggjadagin tann 11. juli. Ein løta, sum Niels Mortensen gleðir seg til.

– Eg rokni við, at eg komi at standa har við eini kenslu, sum als ikki ber til at lýsa. Tað verður ivaleyst fantastiskt, sigur Niels Mortensen, sum longu áðrenn sjálvan túrin, fegnast um súkkluævintýrið.

– Eitt er, at eg merki, at eg eri blivin nógv betur fyri av hesi súkklingini, men tað, at mann samstundis kann hjálpa, haldi eg, er ein ótrúliga góð kensla. Tað var serliga seinasta vikuskiftið, tá vit súkklaðu í Suðuroy, at tað av álv-ara gekk upp fyri mær, hvussu stóran týðning henda verkætlanin hevur. Í Suðuroy hittu vit tvey børn, sum eru sjúk av krabbamein, og tað var nakað, sum rørdi meg ómetaliga nógv og fekk meg at hugsa um, hvussu gott tað er, at vit á henda hátt kunnu stuðla krabbameinsraktum børnum og familjum teirra, sigur Niels Mortensen, sum umframt nógv góðar upplivingar eisini hevur knýtt serlig vinarbond.

– Eri púra vísur í, at eg havi fingið nøkur vinfólk fyri lívið. Tað hevur verið ótrúliga stuttligt at læra hesi ymsu fólkini at kenna. Eg helt frammanundan at tey vóru so og so, men nú havi eg lært tey at kenna upp á ein heilt annan máta. Tað hevði eg á ongan hátt viljað verið fyri uttan, sigur Niels Mortensen.

MYNDIR: SIGMAR MØRKØRE